

[Ministeren for kulturelle anliggender.]

sentanter nu – efter lovændringen i 1974 – skal deltage i beslutninger om udsmykningens gennemførelse.

Selv om denne ordning indebærer et brud på fondets almindeligt gældende administrationsprincip med de suveræne 3 mands udvalg, der skal sikre det kunstneriske niveau, er jeg dog af den opfattelse, at ordningen har sine fordele og bør opretholdes. Specielt skal nævnes den værdi, der ligger i, at de lokale repræsentanter er medbestemmende i disse sager, hvorved det sikres, at der er lokal støtte til en bestemt opgaves udførelse.

Fra forskellig side, bl. a. politisk, er administrationen blevet foreslået ændret, således at ministeren træffer den *endelige afgørelse* om midlernes fordeling eller i hvert fald har mulighed for at omgøre fondets dispositioner. Efter den gældende lov er det jo således, at hverken fondets repræsentantskab, ministeren eller nogen anden myndighed kan ændre de af udvalgene truffne dispositioner over fondsmidlerne inden for lovens rammer.

Det er af fundamental vigtighed at bevare friheden for den skabende kunst. Den statslige støtte må ikke medføre en statslig dirigering og censurering. Den skal sikre den frie kunstneriske udfoldelse og uafhængighed. Ved at henlægge afgørelserne til organer, der hovedsagelig er valgt af uafhængige myndigheder, og som selv er uafhængige af politiske og statslige myndigheder, skaber man de bedste muligheder for en administration, der ikke tvinger kunststudøvelsen i bestemte retninger. Det forekommer mig heller ikke rimeligt, at en minister skal behandle disse sager, hvor afgørelserne alene træffes ud fra en kunstnerisk kvalitativ vurdering. Sådanne afgørelser, som kræver en professionel kunstnerisk vurdering, bør henlægges til kunstkyndige personer, som får ansvaret for de endelige beslutninger.

Jeg skal også i den forbindelse nævne, at kulturministrene på den europæiske kulturministerkonference i Oslo i juni 1976 i en resolution om de offentlige myndigheders forhold til de skabende kunstnere bl. a. konstaterede, at det ud fra hensynet til at sikre den kunstneriske frihed ved administrationen af støtteordninger til skabende kunstnere må anbefales at etablere uafhængige organer, hvis virksomhed kunstnerne selv deltager i, og hvis medlemmer udpeges for begrænsede perioder.

Erfaringerne fra fondets virksomhed viser da også, at den gældende administrative ordning i det store og hele har fungeret tilfredsstillende. Naturligvis kan det ikke undgås, at der inden for et område som kunstfondets er divergerende opfattelser af, hvad der bør støttes, og at der kan ske fejltagelser, men sådanne vil kunne forekomme under enhver ordning. Den eksisterende ordning med uafhængige sagkyndige udvalg forekommer at være den bedste administrative ordning til sikring af et uafhængigt kunstliv og kunstnerisk rigtige afgørelser.

De få afgørelser, der i fondets nu 12-årige eksistens har været genstand for kritik, bør ikke kuldaste en god administrativ ordning. Wechselmann-udvalget har da også i sin betænkning givet udtryk for den overvejende opfattelse, at Statens Kunstfond siden sin etablering har været administreret i overensstemmelse med de intentioner, som lå bag dets oprettelse.

Det er derfor min opfattelse, at den eksisterende ordning med suveræne sagkyndige udvalg bør opretholdes, men spørgsmålet vil jo blive genstand for særlig behandling i det netop nedsatte udvalg angående ministerkontrol med bevillinger.

Også repræsentantskabet med dets tilsynsførende virksomhed mener jeg bør bibeholdes.

Fondets årlige bevilling udgør i dag 6,8 mill. kr., og bevillingen er sidst reguleret pr. 1. april 1973. Desværre medfører den statsfinansielle situation, at fondets rådighedssum ved den forestående lovrevision kun vil kunne søges forhøjet med 2 mill. kr., hvilket ikke svarer til en almindelig pristalsregulering af bevillingen. En sådan ville indebære en forhøjelse på 3,8 mill. kr. Forslag til bevillingens fordeling findes i bilaget til redegørelsen.

For at bevare fondets virksomhed i det fastsatte omfang og sikre, at bevillingen ikke for fremtiden devalueres som følge af den almindelige stigning i priser og lønninger, som det har været tilfældet efter den nugældende ordning, synes jeg, det vil være rimeligt, om man overvejede en ordning, der i nødvendigt omfang bevarer den reelle værdi af bevillingen på de årlige finanslove.

Jeg skal ikke undlade at nævne, at der har været forskellige forslag fremme om en ændret finansiering af fondets virksomhed eller dele af denne. Således har der bl. a. været forslag fremme om at finansiere udsmykningerne gen-